

Bestemmelsen i § 767 har fået sin nuværende formulering ved lov nr. 243 af 8. juni 1978, der bygger på strafferetsplejeudvalgets betænkning nr. 728/1974. I henhold til de tidligere gældende regler blev der ikke fastsat frist for varetægtsfængsling, når forundersøgelse var begæret eller tiltale rejst. Arrestanten »sad på rettens ansvar«, indtil sagens afgørelse, uden at der blev truffet nogen formel bestemmelse om fortsat fængsling. På tilsvarende måde blev der heller ikke fastsat frist, hvis tiltalte var fængslet under anken.

Som begrundelse for indførelse af de nu gældende fristregler anføres i betænkningen:

»Det fremgår af rigsadvokatens undersøgelse, at perioden mellem sagens modtagelse i retten og domsforhandlingen udgør en væsentlig del af den anvendte varetægtstid. Hertil bidrager især de lange berømmelsestider under anke. På denne baggrund er det udvalgets opfattelse, at det vil være nyttigt at overføre systemet med frister, der skal forlænges periodisk, såvel til tiden efter sagens modtagelse i retten i 1. instans som til tiden under anke. Herved tvinges samtlige retter til jævnlige – eventuelt i form af kendelser – at tage stilling til, om der fortsat er grundlag for varetægt, og i forbindelse hermed at overveje, på hvilken måde sagen kan fremmes mest muligt. Specielt under behandling for landsretten vil det i denne forbindelse være af betydning, at spørgsmålet afgøres af den samlede ret på samme måde som ved behandling af kæresager. Uanset at forslaget vil medføre noget merarbejde for domstolene, foreslår udvalget derfor, at der for hele varetægtstiden skal fastsættes frister for vare-

tægtens længde. Udvalgets forslag er i overensstemmelse med Europarådets ministerudvalgs resolution af 9. april 1965, punkt 1, e) (Lovtidende C 1965, s. 1236).

I de gældende regler er der ikke fastsat en grænse for, hvor lang en varetægtsfrist kan være. I nogle landes lovgivninger har man derimod sådanne grænser, jfr. side 76 ff. I praksis er det her i landet sædvanligt med varetægtsfrister på 1, 2, 4 eller 6 uger. Udvalget foreslår, at det i retsplejeloven fastsættes, at en varetægtsfrist skal være så kort som muligt og ikke må overstige 4 uger. Den foreslåede regel vil muligvis ikke medføre en større forkortelse af de gennemsnitlige varetægtstider, men den bør efter udvalgets opfattelse indføres i loven, fordi den bevirker, at retternes opmærksomhed med mellemrum henledes på, at den enkelte arrestantsag fremmes mest muligt.«

En generel regel om, at der ikke skal fastsættes frister, hvor tiltalte er varetægtsfængslet under anken, vil være i modstrid med intentionerne bag gennemførelsen af de gældende varetægtsfængslingsregler og bør derfor efter rådets opfattelse næppe indføres. Rådet kan imidlertid gå ind for en mere begrænset regel, hvorefter fastsættelse af frist under anken kan undlades, hvis domsforhandlingen er berammet, og tiltalte erklærer sig indforstået med, at der sker varetægtsfængsling indtil domsforhandlingen. Er disse betingelser opfyldt, er de rutinemæssige retsmøder med 4 ugers mellemrum overflødige, og afskaffelse heraf vil spare alle implicerede for megen ulejlighed.